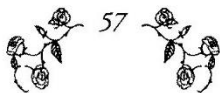

MÁGOVO CHLUPATÉ SRDCE

Žil byl kdysi dávno jistý pohledný, bohatý a nadaný mladý mág, který sledoval, jak pošetile si počínají jeho přátelé, když se zamilují – šňořili se a vyváděli všelijaké hlouposti, ztráceli chuť k jídlu i veškerou důstojnost. Mladý mág si proto umínil, že podobné slabosti nikdy nepodlehne, a zajistil se proti jejím svodům černou magií.

Příbuzní, kteří si jeho tajemství nebyli vědomi, pobaveně sledovali, jak povzneseně a lhostejně se chová.

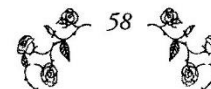
„Však ono ho to přejde,“ prorokovali, „jen co mu nějaké děvče padne do oka.“

Mladému mágovi ale stále žádné děvče do oka nepadalo. Našlo se sice mnoho dívek, jimž jeho povýšené chování imponovalo a které se ho těmi nejrafinovanějšími metodami snažily zaujmout, žádné z nich se však nepodařilo proniknout mu k srdci. Mág se pyšnil svou lhostejností a posléze moudrostí, která byla jejím výsledkem.

První svěžest mládí pomalu uvadla, mágovi vrstevníci se začali ženit a brzy se jim rodily i děti.

„Z jejich srdcí jsou nepochybně jen prázdné slupky,“ posmíval se jim v duchu mág, když viděl, co všechno tito mladí rodiče vyvádějí, „vysáté neustálým obskakováním ukňouraných mrňousů!“

A znovu sám sobě gratuloval k tomu, jak moudře se kdysi rozhodl.

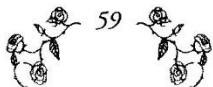

O něco později se čas mágových rodičů naplnil a oba zemřeli. Mág je nikterak neoplakával; považoval naopak jejich skon za požehnání. Nyní byl alespoň na jejich hradě jediným pánem. Svůj nejvzácnější poklad uložil do nejhlubšího sklepení a plně se oddal životu v zahálce a hojnosti. Jediným úkolem početného služebnictva bylo starat se o jeho pohodlí.

Mág vůbec nepochyboval o tom, že je předmětem obrovské závisti všech, kdo mají na očích jeho úžasnou a ničím nenarušovanou samotu. Nesmírně ho proto raniło a pobouřilo, když jednoho dne náhodou vyslechl rozhovor dvou sloužících, kteří se bavili o svém pánovi.

První se přiznal k soucitu s mágem, který je sice neobyčejně bohatý a mocný, nemá ale nikoho, kdo by ho miloval.

Jeho společník však reagoval posměšnou otázkou, proč si asi muž, který má tolik zlata a tak honosný hrad, nedokáže najít manželku.

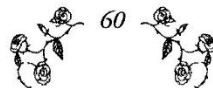

Jejich debata zasadila pýše naslouchajícího mága strašlivou ránu.

Okamžitě se rozhodl, že si najde manželku a že to bude žena v každém směru převyšující všechny ostatní. Bude to úžasná krasavice, vzbuzující závist a touhu v každém muži, který ji spatří, bude pocházet z dobrého kouzelnického rodu, takže jejich potomci zdědí vlohy k vynikajícímu ovládní čar a kouzel, a bude přinejmenším stejně bohatá jako on, což zajistí jeho další pohodlnou existenci, přestože se mu domácnost rozroste.

Pátráním po takové ženě mág strávil třeba i padesát let, čirou náhodou se však stalo, že právě v onen den, kdy se jí rozhodl hledat, přijela na návštěvu k jeho nedalekým sousedům dívka vyhovující všem jeho požadavkům.

Byla to neobyčejně dovedná čarodějka, která měla doma hromady zlata. Krásná byla tak, že se při pohledu na ni rozbušilo srdce každému muži – přesněji

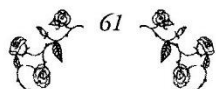

řečeno každému až na jednoho. Mágovo srdce necítilo vůbec nic. Představovala ovšem přesně onu trofej, kterou hledal, a začal se jí tedy dvořit.

Všichni, kteří to viděli, žasli nad změnou mágova chování a sdělovali dívce, že slaví úspěch u muže, od něhož stovka jiných odešla s nepořízenou.

Samotnou mladou čarodějkou mágovy pozornosti fascinovaly a odpuzovaly zároveň. Cítila chlad, který se skrýval pod jeho vřelými lichotkami, a říkala si, že ještě nikdy nepotkala muže tak zvláštního a nepřístupného. Příbuzní ho však považovali za nesmírně výhodnou partii, a aby napomohli jejich sblížení, přijali mágovo pozvání na velkolepou hostinu, uspořádanou na dívčinu počest.

Stoly se prohýbaly pod stříbrným a zlatým nádobím plným nejvzácnějších vín a nejvybranějších pokrmů. Bardové brnkali na hedvábné struny louten a zpívali o lásce, kterou jejich pán nikdy nepoznal. Dívka seděla na trůnu vedle mága; ten s ní hovořil

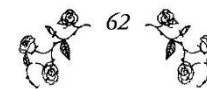
tichými lichotivými slovy
plnými něhy, která ukradl
básníkům, aniž by chápal
jejich pravý smysl.

Dívka mu překvapeně naslouchala a konečně odpověděla: „Mluvíš hezky, mágu, a tvoje pozornosti by mě nesmírně těšily, kdyby šly od srdce, které podle mne nemáš.“

Mág se usmál a ujistil ji, že v tomto ohledu nemusí mít žádné obavy. Vyzval ji, aby ho následovala, odvedl ji z hodovní síně a sešel s ní po schodech do zamčeného sklepení, kde uchovával svůj nejvzácnější poklad.

Tady dole v začarované křišťálové truhlici se nacházelo mágovo tlukoucí srdce.

Protože bylo už dávno odloučeno od očí, uší i prstů, nepadlo nikdy za oběť kráse, melodickému

hlasu ani doteku hedvábné kůže. Dívka se při pohledu na ně zděsila, neboť srdce se scvrklo a zarostlo dlouhými černými chlupy.

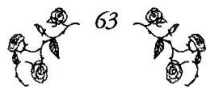
„Ach, co jsi to provedl?“ zabědovala. „Snažně tě prosím, vrať je tam, kam patří!“

Když čaroděj seznal, že to musí učinit, aby ji uklidnil, vytáhl hůlku, odemkl křišťálovou truhlici, rozřízl si hrud' a vložil chlupaté srdce zpět do dutiny, v níž se kdysi nacházelo.

„Teď jsi uzdravený a poznáš, co je to pravá láska!“ rozzářila se dívka a objala ho.

Dotek jejích hebkých bílých paží, ševel jejího dechu v mágových uších, vůně jejích hustých zlatých vlasů – to všechno nově probuzené srdce zasáhlo jako rány dýkou. Za dlouhého exilu se ale podivně změnilo, v temnotě, do níž bylo vykázáno, osleplo a zdivočelo a osvojilo si neukojitelné zvrácené choutky.

Po chvíli si hodovníci nepřítomnosti hostitele a dívky konečně všimli. Zpočátku se nijak ne-

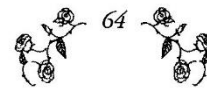
znepokojovali, s ubíhajícími hodinami však jejich nervozita rostla a nakonec se rozhodli hrad prohledat.

Když pak konečně našli podzemní sklepení, čekal je tam příšerný pohled.

Na podlaze ležela mrtvá dívka s rozříznutou hrudí, vedle jejího těla klečel šílený mág a v jedné zkrvavené ruce svíral velké, hladké a zářivé šarlatové srdce, které olizoval, hladil a zapřísahal se, že je vymění za své.

V druhé ruce třímал hůlku a pokoušel se z vlastní hrudi vylákat své scvrklé a chlupaté srdce. To však bylo silnější než on a odmítalo vzdát se vlády nad jeho smysly a vrátit se do truhlice, v níž bylo tak dlouho uvězněné.

Před zděšenýma očima svých hostů pak mág odhodil hůlku a chopil se stříbrné dýky. Slavnostně se zařekl, že se už nikdy nedá opanovat vlastním srdcem, a vyřízl si je z těla.

Ještě okamžik zůstal vítězoslavně klečet s jedním
srdcem v každé ruce, pak se svalil na dívčino tělo
a zemřel.